

[Svend Nielsen.]

ning, men derfor var den højtærede Minister ikke nødt til at tage det med i Bemærkningerne til Lovforslaget, det var i alt Fald hans eget frie Valg, at han gjorde det.

Jeg forstod, at det skulde være en Antydning af, at Ministeren vilde anse 140 Kr. for en passende Løn; hvis det ikke er rigtigt, har jeg intet at beklage mig over. Hvis det er Ministerens Mening fuldt og helt at overlade til Sygehusene at bestemme, hvad Vederlag de vil give de unge Kandidater, og Ministeren ikke ved at nævne 140 Kr. i Bemærkningerne vil antyde, at det er en passende Løn, saa er Forholdet et andet. Som jeg sagde i min første Tale, er det ikke Sygehusene, som har ønsket disse unge Lægekandidater, det er en Byrde, man paa lægger Sygehusene, og man maa saa lade dem selv skønne over, hvad de vurderer de unge Kandidaters Lægetjeneste til.

Den højtærede Minister omtalte endvidere Udtrykkene „Skødesløshed“ og „Ligegyldighed“ og mente, at de fandtes i Lovforslaget, idet de Udtryk var nævnt i Kapitel V. Efter min Opfattelse tager „Skødesløshed“ og „Ligegyldighed“ paa det nævnte Sted Sigte paa det Forhold, at en Læge giver sig i Samarbejde med Lægmænd paa en saadan Maade, at de er ligegyldige eller mindre omsorgsfulde med Hensyn til Undersøgelse af Patienterne, men det, jeg tog Sigte paa, var, at Udtrykkene skulde hen i § 5, hvor Lægernes Forsømmelighed i Almindelighed og de Følger, denne kan medføre, behandles.

Den højtærede Minister omtalte, at jeg havde nævnt, at Monopolindehaverne selv bestemte Priserne. Jeg har oplyst, hvorledes Forholdene er dér. Den, der ikke er Medlem af Almindelig dansk Lægeforening, er ganske afskaaret fra at faa Erhverv ved Lægegerning, i alt Fald gælder det de yngre Læger; maaske enkelte ældre, dygtige Læger i Byerne, som har oparbejdet en god Praksis, kan holde det gaaende uden at være Medlemmer, men i alt Fald de yngre Læger, som ikke er Medlemmer af Almindelig dansk Lægeforening, er ikke i Stand til at tjene tilstrækkeligt til deres Underhold.

Jeg mener derfor, jeg har Ret til at sige, at det er Monopolindehaverne, der bestemmer Prisen; det er Almindelig dansk Lægeforening, som bestemmer, hvad der

skal betales, i alt Fald af de Folk, som ikke er Sygekassemedlemmer, og Lægerne staa ogsaa overordentlig mægtige overfor Sygekasserne. I øvrigt er det mit Hjertens Ønske, at Lægerne ikke skal have Monopol, jeg er ikke noget Øjeblik i Tvivl om, at hvis man indførte frie Forhold, noget lignende, som de har i England eller Tyskland, vilde Betalingsspørgsmaalet regulere sig af sig selv.

Ministeren nævnte med Hensyn til § 19, at det, det kom an paa, er, at Patienterne skal vide, om det er Lægen eller Lægmanden, som har Ansvar for Behandlingen. Hvis det kan indskrænkes hertil, saa er der ikke meget i den Paragraf, der skiller Ministeren og mig. Jeg havde formet Paragraffen saaledes, at den tog Sigte paa dette bestemte Forhold, men af forskellige Grunde stillede vi ikke Forslaget; jeg fik Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven til, at den skulde gaa ud, og jeg er enig i, at den ikke er paakrævet, men jeg gav i min Tale Udtryk for, at hvis vi overhovedet skulde have en Paragraf vedrørende dette Forhold, maatte den tage Sigte paa at beskytte den enkelte Patient og ikke paa Almenheden.

Ministeren vilde gøre gældende, at § 25 ikke fratager Forældrene Retten til at bestemme, om deres Børn skulde søge Hjælp hos Læge. Det er ikke min Forstaaelse af § 25; hvis den skal forstaaes saaledes, er den i hvert Fald meget uklart og utydeligt affattet. Jeg mener, at den sidste Sætning i Paragraffen ganske givet maa henføres til det første Punktum i Paragraffen; men er det Meningen, hvad den højtærede Minister antyder, at det kun er, hvis der tilføjes „væsentlig Skade“, kan vi maaske let komme ud over det Spørgsmaal under Udvalgsbehandlingen.

Den højtærede Minister svang sig højt op og sagde, at han kunde ikke tænke sig, at nogen Rigsdag vilde vedtage en Lov, hvori der som Betingelse for Strafbarhed i det paagældende Tilfælde kræves „Skade“ og ikke blot „Fare“. Dertil vil jeg dog sige, at i Norge er der vedtaget en Lov, hvori er indføjet „Skade“ i Stedet for „Fare“, og naar man ved, at der baade i England og Tyskland er fri Lægenæring, skulde man ikke anse det for ganske ugørligt, at vi her i Danmark vedtog en Lovbestemmelse, der